

Pakolaislasten koulukirjat

Viime viikon tiistaina oli 8-luokkalaisten vanhempainilta. Perniön yläasteelle on tullut myös muutamia pakolaislapsia. Asiasta kehkeytyi vilkas ja varmasti ennakkoluuloja hälventävä keskustelu. Sen aikana ilmeni kuitenkin karmeaa asiaa. Nämä lapset eivät saa koulukirjoja tai eivät ainakaan kaikkia, koska niitä ei ole, eikä kunnalla ole rahaa hankkia uusia. Mikä koululainen se sellainen on, jolla ei ole kirjoja, koululaisen tärkeimpiä työkaluja?

Muistan itse vieläkin hyvin sen hetken, kun sain ensimmäisen koulukirjani. Se ei ollut uusi, mutta se oli kuitenkin kirja, ja se tuntui melkein omalta. Oli hienoa mennä kotiin ja näyttää kirjaa vanhemmille ja pienemmille. Se oli jotakin. Samoin muistan, kun omat lapseni saivat ensimmäiset kirjansa. Niitä muovitettiin ja päällystettiin porukalla, jotta ne säilyisivät siisteinä.

Todellakin, mikä koululainen se sellainen on, jolla ei ole edes kirjoja? Miltä lapsesta tuntuu? Vaikkei lapsi osaisikaan kunnolla kieltä, voi kirjaa katsella, siitä voi seurata ja siihen voi vaikka piirrellä. Ja samalla voi oppia pari sanaa suomea. Oma kirja on tärkeä! Puhutaan pakolaislasten muita runsaammista poissaoloista. Kirjattomuus ei ainakaan sitä paranna.

On huono selitys, ettei kirjoja ole. Niitä saa päivässä parissa kustantajalta. Ja vielä ihmeellisempää on vedota siihen, ettei jollakin ole rahaa ostaa koulukirjoja neljälle viidelle lapselle. Tietävästi kunta saa pakolaisbisneksestä valtiolta korvauksen, ja voi jäädä jopa voitolle.

Ehdotan, että koulu ja kunta hankkivat viipymättä puuttuvat kirjat pakolaislapsille. Jos laskua ei ole vara maksaa, pyydän lähettämään laskun minulle. Katsomme sitten ystävieni kanssa, mitä sille voisi tehdä.

pajen